

‘Wie?’ vraagt Mees aan het einde van de redactievergadering.

Het blijft verdacht stil. Er is zelfs geen geritsel van papier of geschuif van stoelen te horen.

Bibi staart in haar agenda. Ze kijkt Mees niet aan want ze weet al wat ze op zijn gezicht zal lezen.

‘Bibi?’

Kijk, daar heb je het al. Als ze opkijkt ziet ze zijn hoopvolle gezicht.

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb de schoolkrant nu al een paar jaar achterelkaar voorzien van een kerstverhaal. Nu mag een ander.’

‘Toe joh, nog één keertje. Alsjeblieft?’ vraagt Mees op een overdreven lief toontje waar Bibi absoluut niet van onder de indruk is.

‘Hé, we zijn hier met z’n zessen! Is er dan echt niemand die een kerstverhaal kan schrijven?’

‘Overschrijven zal wel lukken,’ zegt Daan. ‘Maar weet je... jij bent gewoon de beste van onze groep.’

‘Tja, ik kan er wel eentje van het internet plukken, maar verder...?’ zucht Mees.

‘Pff,’ blaast Bibi verontwaardigd. ‘En dat noemt zich hoofd-redacteur! Weet je wat...?’ Ze kijkt naar de jongen schuin tegenover haar. ‘Vraag Machiel! Hij heeft nog niet veel gedaan sinds hij in de redactie zit.’

Machiel trekt langzaam een wenkbrauw op bij deze beschuldiging aan zijn adres. Hij zegt niets, iets wat Bibi onderhand van hem gewend is maar waar ze zich vreselijk

aan ergert. Ze werpt hem een boze blik toe. Het is maar goed dat hij in het laatste jaar van het atheneum zit. Over een halfjaar is ze gelukkig van hem af.

Machiel stoort zich niet aan Bibi's boze blik. Hij is benieuwd hoe lang het zal duren voordat Bibi overstag gaat. Grote kans dat ze bij de volgende vergadering toch een verhaal heeft. Nee-zeggen en ja-doen hoort bij Bibi en daar ergert hij zich aan.

'Daan heeft wel gelijk, Bibi,' bemoeit Willemijn - Bibi's hartsvriendin - zich ermee. 'Jij bent gewoon de beste van ons allemaal.'

'Stop maar!' roept Bibi. 'Allemaal complimentjes aan mijn adres zodat jullie niets hoeven te doen. Daar trap ik niet meer in.' Ze kijkt op haar horloge. Bijna halfvijf. 'Het is tijd, jongens. Ik ga.'

'Denk je aan het kerstverhaal? Je hebt een maand de tijd, dus ...' probeert Daan het nog eens.

Bibi houdt zich doof. Ze pakt haar tas van de grond en trekt haar jas uit de stapel die op een tafel naast de deur ligt. Het valt haar nu pas op hoe donker het in het lokaal is. Ze knipt de lampen aan.

'Met een beetje extra licht erbij lukt het jullie vast wel om zelf iets in elkaar te flansen,' roept ze over haar schouder als ze het lokaal verlaat. Al lopend trekt ze haar jas aan en slaat de dikke sjaal tweemaal om haar hals.

Even later valt de zware buitendeur met een dreun achter haar dicht. Zodra ze buiten is zuigt ze haar longen vol met frisse lucht. Het is eind oktober en ze vindt het behoorlijk koud voor de tijd van het jaar. Vorige week was er zelfs nachtvorst. Zal er nu eindelijk een strenge winter komen? Ze hoopt het. Dan kan ze haar schaatsen weer eens gebruiken. Tenminste... als ze nog passen.

Als ze bijna thuis is, het is maar een paar minuten lopen vanaf school, ziet ze het witte busje al aankomen waarmee haar zusje Mijke thuisgebracht wordt. Ze is blij dat ze niet net zoals Willemijn iedere dag vijftien kilometer heen en weer moet fietsen. Grote kans dat ze dan altijd te laat thuis zou zijn om Mijke op te vangen. Ze maakt een sprintje om tegelijk met het busje te arriveren. Het lukt. Ze is er zelfs een minuut eerder.

‘Hoi muis!’ roept ze door de autoruit heen, nog voor het busje stilstaat.

Ze zwaait even naar de chauffeur.

‘Ben je de laatste?’ vraagt ze als Mijke uitstapt.

‘Ja. Esther is ziek en daarom mocht ik voorin zitten.’

‘Voorin? Dat mag toch helemaal niet? Als de politie het ziet...’

‘Hihi,’ giechelt Mijke. ‘De politie heeft het lekker niet gezien.’

Het busje rijdt weer verder.

Bibi haalt haar sleutel tevoorschijn en samen met Mijke gaat ze naar binnen.

‘Waar is mama?’ vraagt Mijke als ze haar jas aan de lage kapstok hangt die papa speciaal voor haar gemaakt heeft.

‘Mama moet vandaag werken en ze heeft ook nog een vergadering. Ze komt dus wat later thuis dan gewoonlijk.’

‘Waarom komt ze nooit bij ons in de klas?’ vraagt Mijke als ze in de keuken op een stoel klimt. Bibi schenkt een beker melk voor haar in. Zelf neemt ze liever een kop koffie met veel suiker en opgeklopte melk.

Ze kijkt even naar haar kleine zusje die een knalroze bril draagt met dikke glazen. ‘Dat komt,’ zegt ze bedachtzaam, ‘omdat jij op een heel speciale school zit en niet iedereen is zo speciaal om bij jullie juf te kunnen zijn.’

‘Ook mama niet?’ vraagt Mijke ongelovig.

‘Ook mama niet.’

‘Mijn juf wel?’

‘Ja muis, jouw juf wel.’

‘Gelukkig,’ verzucht Mijke. ‘Want mijn juf is erg lief.’ Ze pakt haar beker melk en klokt die met een paar grote slokken leeg. ‘Mag ik een koekje?’

Bibi zet de koektrommel op tafel. Mijke voelt met haar vingers aan het deksel en al snel heeft ze de trommel open. ‘Hoeveel?’

‘Eentje! We gaan straks eten en als jij je buik dan al vol hebt, krijg ik op mijn kop van mama.’

‘Telefoon!’ roept Mijke als er een muziekje uit Bibi’s tas komt. Bibi grijpt haar mobiel en klapt die open. Het is Willemijn.

‘Hoi Willem!’ roept ze vrolijk.

...

‘Tuurlijk! Waar ben je?’

...

‘Op de fiets?’

...

‘Wat...?’

...

‘Nee!’

Bibi schiet overeind. Ze zet vlug haar koffiemok op tafel voor er ongelukken gebeuren.

‘Dat bestaat niet! Jurjen en Monique?’

Mijke rent naar de deur als de bel gaat. Halverwege de gang struikelt ze over Bibi’s schoenen.

‘Sorry!’ roept Bibi haar achterna.

Ze herinnert zich haar moeders woorden: Niets laten slingeren, Bibi. En ze denkt: Sorry mam, vergeten!

Een paar tellen later komt Willemijn binnen met Mijke achter zich aan.

Bibi drukt haar telefoon uit, die heeft ze niet meer nodig.
'Vertel op,' eist ze zodra Willemijn zit.
'Ik zag ze voor de bieb. Je weet wel, op de hoek van de Diamantlaan.'
'Ik weet wel waar de bieb is,' zegt Bibi ongeduldig. 'Wat deden ze?'
'Gewoon, tegen elkaar aanhangen.'
'Noem je dat gewoon? Heb je het wel goed gezien? Het kán Jurjen niet zijn.'
'Ik ben niet blind,' zegt Willemijn verontwaardigd.
'Esther wel,' zegt Mijke, 'en Wouter ook.'
'Och, lieve schat,' zegt Willemijn meteen. Hoe kon ze dat nou kunnen zeggen? Ze legt een hand op Mijkes blonde hoofd. 'Gelukkig ben jij niet blind.' Mijke schenkt haar een stralende lach.
'Ga maar even met je poppen spelen,' zegt Bibi ongeduldig. Ze wil Mijke zo snel mogelijk de keuken uit hebben. Je weet maar nooit wat ze allemaal hoort en doorvertelt. Haar ogen zijn slecht maar aan haar oren mankeert ze niets.
Mijke wipt van haar stoel af en verdwijnt gehoorzaam naar de kamer.
'Dus...' vat Bibi samen. 'Mijn degelijke, zeg maar gerust oerdegelijke broer Jurjen hangt met Monique voor de bieb? Zomaar, waar iedereen het ziet?'
'Inderdaad, iedereen zag het, maar ik denk niet dat zij iemand zagen. Ik heb nog gebeld, maar niks hoor. Ze waren veel te druk!'
'Waarmee?'
'Hallo zeg, heb jij helemaal geen fantasie?'
'Genoeg, maar niet op dit gebied.'
'Dan wordt het tijd dat je daar eens mee begint.'
'Met fantasie of met hangen?'

Willemijn schudt haar hoofd. 'Met jongens natuurlijk!'

'Dat laat ik aan jou over. Trouwens, wie is het op dit moment?'

'Niemand.'

Willemijn en geen verkering? Bibi kan het niet geloven. Zoiets is het laatste jaar nog niet voorgekomen.

'Echt waar, hoor,' probeert Willemijn het zo geloofwaardig mogelijk te brengen. 'Maar Daan is wel echt een superkanjer. Zag je vanmiddag hoe lief hij lacht?'

'O, help! Arme Daan,' lacht Bibi. 'Ik zal hem morgen direct waarschuwen dat je weer op jacht bent.'

'Dat láát je!' dreigt Willemijn.

'Oké, ik zal het nog even aanzien. Maar als je je erg gaat aanstellen, dan...'

Ze blijft in haar zin steken omdat Jurjen de keuken binnenstapt. Ze hebben hem geen van beiden aan horen komen.

'Is er wat?' vraagt Jurjen verbaasd als Bibi en Willemijn hem allebei met open mond aanstaren omdat ze zo gauw niets weten te zeggen. Als er geen antwoord komt gooit Jurjen zijn rugzak op tafel en loopt door naar de gang.

'Yep! Hij was het!' zegt Willemijn zodra ze haar stem weer terug heeft.

'Zullen we het vragen?' Bibi springt al op van haar stoel om Jurjen achterna te gaan.

'Ben je gek!' schrikt Willemijn.

'Je weet toch zeker dat hij het is?'

'Ja, maar...'

Bibi is al in de gang waar Jurjen zijn jas ophangt.

'Was je naar de bieb?'

'Je bent mijn moeder niet!' Jurjen gaat naar de wc.

Bibi en Willemijn kijken elkaar veelbetekenend aan.

'Monique hè?' vraagt Bibi nog een keer voor de zekerheid.

‘Atheneum 6,’ zegt Willemijn. ‘Je weet wel, met dat zwarte haar en ze draagt zomer en winter van die hoge, zwarte laarzen.’

Ze verdwijnen weer naar de keuken waar ze ongeduldig wachten tot Jurjen weer tevoorschijn komt om zijn tas te halen.

Als twee brave meisjes zitten ze aan de ronde eettafel als Jurjen zich weer laat zien.

‘Hé Jur, wat deed je eigenlijk bij de bieb?’ Bibi gebruikt haar superlieve stemmetje, het stemmetje waarmee ze alles, nou ja bijna alles, bij haar vader gedaan kan krijgen. Maar bij Jurjen werkt het niet, zonder antwoord te geven verdwijnt hij weer naar de gang. Ze horen hem de trap oprennen. Met minstens twee treden tegelijk weet Bibi uit ervaring.

Ze gaat hem pijlsnel achterna. ‘Hé, zo gemakkelijk kom je er niet van af, broertje. Je bent namelijk betrapt!’ roept ze onderaan de trap.

Willemijn die achter Bibi aangegaan is port haar tussen de ribben. ‘Niet zeggen dat ik het was.’

Boven wordt een deur hard dichtgesmeten. Bibi schiet in de lach. Ze trekt Willemijn terug naar de keuken. ‘Zo,’ zegt ze tevreden. ‘Die durft voorlopig niet beneden te komen.’

‘Wie durft niet naar beneden te komen?’ vraagt Janiek, die net binnenstapt met haar gitaar op de rug.

Voor Bibi iets kan zeggen komt ook haar moeder binnen. ‘Heb je de aardappels nog niet opgezet?’ vraagt ze lichtverwijtend aan Bibi.

‘Ik?’ Bibi kijkt verbaasd in het rond.

Moeder van Ommeren wijst naar het briefje dat op ooghoogte op een van de keukenkastjes hangt.

Nu pas ziet Bibi het gele papier waar met koeienletters op staat dat ze om 17.30 uur de pannen op het gas moet zet-

ten. Ze kijkt op haar horloge. Kwart voor zes, dat scheelt maar een kwartier.

‘Ik ga naar huis,’ zegt Willemijn. ‘Als mijn moeder belt... ik ben onderweg.’ Bibi loopt nog even mee naar buiten. Ze kijkt naar boven, naar het raam van Jurjens slaapkamer. ‘Hij was het echt,’ zegt Willemijn nog een keer.

Bibi grinnikt. Ze zal hem er vanavond nog eens lekker mee plagen. Jurjen en een meisje? Hoe bestaat het!

Brr, het is echt koud! Ze slaat haar armen strak om haar lichaam en wipt van haar ene kousenvoet op de andere, omdat haar schoenen nog ergens in de gang liggen. Ze zwaait naar Willemijn als die aan het eind van de straat de hoek om gaat.

Snel rent ze naar binnen om haar handen en voeten bij de radiator in de gang op te warmen. Malle Willemijn. Al op de basisschool had ze jongens achter zich aan maar toen vond ze er niks aan. En nu...?

Soms is ze best een beetje jaloers op haar. Bibi bekijkt haar eigen gezicht eens goed in de spiegel naast de kapstok. Zo lelijk is ze toch niet? Bruine ogen, lang donkerblond haar, geen sproeten, geen puistjes en haar wipneusje ziet er toch redelijk normaal uit. Maar nog nooit heeft een jongen naar haar omgekeken. Wat mist ze dat Willemijn wel heeft?

Als Bibi de volgende middag op punt staat om naar huis te gaan wordt ze op haar schouder getikt. ‘Heb je even tijd?’ vraagt mevrouw Pauls, hun jonge muziekdocent.

Bibi schrikt. Heeft ze zo’n schandalig laag cijfer gehaald voor het laatste proefwerk muziekgeschiedenis dat ze er nu op aangesproken wordt?

Ze komt er al gauw achter dat dát niet aan de orde is. Het is nog véél erger!

‘We kunnen nog een paar mensen gebruiken in het schoolorkest. Heb je zin om mee te doen? We repeteren nu voor het kerstconcert in de Grote Kerk...’

‘Ik?’ Bibi kijkt alsof ze water ziet branden.

‘Je speelt toch viool?’

‘Nou eh... Ja, maar...’

Achter de rug van mevrouw Pauls staat Willemijn wild te gebaren dat ze ‘ja’ moet zeggen. Dus daar heeft mevrouw Pauls het van. Leuke vriendin! Willemijn weet heel goed dat ze niet durft en dat zal ze mevrouw Pauls ook duidelijk maken.

Met veel handgebaar en mimiek vertelt ze daarom uitgebreid over haar angst voor gebroken snaren, valse noten en het gevaar tijdens het concert een black-out te krijgen waardoor ze niet meer aanspreekbaar is.

Mevrouw Pauls hoort haar geduldig aan zonder ook maar een keer commentaar te leveren. Maar als Bibi echt niets meer weet te bedenken om er onderuit te komen duwt ze haar een map in handen. ‘Je hoeft niet direct te beslissen. Kijk er eens naar, het zijn bekende liederen. Ik denk dat je het wel kunt.’

Echt niet, weet Bibi zeker. Nou ja, misschien wel kúnnen, maar durven...? Dat is een ander verhaal!

Mevrouw Pauls is verdwenen voor ze de map terug kan geven.

Willemijn staat in een ommezien bij haar. ‘Goed van je!’ Enthousiast slaat ze Bibi een paar maal op haar rug.

‘Wát?’ vraagt Bibi dreigend.

‘Dat je meedoet natuurlijk!’

‘Wie zegt dat?’

Willemijn wijst naar de map.

Bibi kijkt ernaar alsof het een monster is dat haar ieder moment zal aanvallen en verslinden. Het liefst mikt ze het zwarte ding zover mogelijk bij haar vandaan.

‘Hoe weet ze eigenlijk dat ik viool speel?’

‘Geen idee.’

‘Dat zal wel! Hoe kón je. Ik dacht dat je mijn vriendin bent?’

‘Maak je niet druk, joh,’ sust Willemijn. ‘Het zijn bekende liederen, ik kan het ook.’

‘Jij speelt piano,’ zegt Bibi onlogisch.

‘Kom op, zeg. Jij speelt al vanaf je zesde viool. Bovendien ben je niet de enige strijker. Je speelt gewoon met de anderen mee. Simpel toch?’

Met een diepe zucht steekt Bibi de map in haar tas. Ze zal er thuis wel eens naar kijken, maar beloven doet ze niets.

‘Weet je dat Machiel bij het schoolkoor is gekomen?’ vraagt Willemijn als ze naar buiten lopen.

‘Wat doet hij daar?’

‘Wat denk je? Zingen natuurlijk! En hij is nog goed ook. Het zal mij niets verbazen als hij een solopartij krijgt.’

‘Hoe kan dat nou? Tijdens de vergaderingen doet hij nauwelijks zijn mond open!’

‘Hij houdt zeker meer van zingen dan van praten.’

Willemijn loopt in de richting van de fietsenstalling. ‘Kom je deze week nog een keer?’ roept ze achterom naar Bibi.

‘Ik ben deze week oppas voor Mijke. Maar misschien zaterdag?’

‘Oké.’ Willemijn trekt haar fiets uit het rek en springt op het zadel. Bibi kijkt haar na hoe ze wegfietst met haar haren wapperend in de wind. Natuurlijk zonder muts. Te onflatteus, zoals ze het zelf parmantig zegt.

Bibi moet er niet aan denken. Zelf heeft ze het altijd koud en nu helemaal. Ze zal toch niet ziek worden? Of komt dat

ijskoude gevoel door die vraag van mevrouw Pauls? Optreden met het schoolorkest? Hoe komt ze erbij?

‘Een lift?’ Mees parkeert zijn fiets pal naast Bibi. Hij wijst uitnodigend naar zijn bagagedrager. Bibi keurt met een snelle blik zijn fiets. Als die er degelijk genoeg uitziet, springt ze achterop.

Mees kreunt overdreven als hij kromgebogen over zijn stuur wegfietst. ‘Je moet toch eens wat minder chocola eten, Bibi van Ommeren.’

‘Het ligt eerder aan je conditie! Bovendien is het je eigen schuld dat je een vrachtje achterop hebt. Moet je mij maar geen lift aanbieden.’ Ze heeft geen medelijden. En te veel chocola? Hoe komt hij erbij! Ze weegt geen grammetje teveel.

Met een paar minuten is ze er al. Zodra Mees remt, springt ze lenig van de fiets af om direct door te lopen naar de voordeur, maar Mees heeft andere plannen. Hij kan Bibi nog net bij haar schouder grijpen. ‘Denk je nog aan het verhaal?’

‘Dus daarom breng jij mij thuis? Ik vroeg mij al af waar het addertje zat!’

‘Nou eh... niet helemaal,’ krabbelt Mees onmiddellijk terug. ‘Maar nu ik je toch spreek, dacht ik zo...’

‘Ja-ja. Ik heb gezegd dat ik het niet doe. Knoop dat goed in je oren en ga op zoek naar een ander, en als ik jou was zou ik daar maar een beetje haast mee maken want straks is iedereen druk en...’

‘Toe nou, joh. Je bent de beste!’ Mees leunt op zijn zadel en kijkt Bibi diep in de ogen. Van schrik slaat ze haar ogen neer.

‘Hé, kijk nog eens naar me.’ Mees duwt met een vinger haar kin omhoog. ‘Je hebt sterretjes in je ogen. Wit met een zilver randje eromheen. Weet je dat wel?’

Bibi voelt haar wangen rood worden. Sterretjes in haar ogen? Ze schudt haar hoofd. Dat heeft nog nooit iemand tegen haar gezegd.

‘Ik heb een idee,’ grijnst Mees. ‘Waarom schrijf je geen verhaal over zilveren sterren in een donkere nacht. Dan ben je nog eens origineel!’

‘Als jij zulke originele ideeën hebt, ben je ook prima in staat om het zelf te doen,’ dient Bibi hem met vuurrode wangen van replek.

‘Ik hou meer van samenwerken. Ik de titel, jij de rest,’ grinnikt Mees terwijl hij zijn fiets keert. Bibi kijkt hem na tot hij aan het eind van de straat de hoek om gaat.

Ze haalt een paar keer diep adem. Wat bezielde hem? Zo heeft ze hem nog nooit meegemaakt. Tijdens de redactie-vergaderingen is Mees juist de meest zakelijke van allemaal en hij is ook degene die de beslissingen neemt als ze er niet uitkomen. Maar nu heeft hij het opeens over sterretjes in haar ogen. Wit met een zilver randje eromheen. Zoals Mees het zegt klinkt het bijna poëtisch.

‘Kijk uit!’ roept Janiek als Bibi de gang in komt.

‘Wat heb je daar?’ vraagt Bibi onmiddellijk als Janiek haar handen onder haar trui verstoppt. De sterretjes in haar ogen en een poëtische Mees is ze op slag vergeten, want bij Janiek moet je altijd op je hoede zijn omdat ze vaak met de meest vreemde dingen aan komt zetten.

Janiek klemt haar lippen op elkaar. Bibi kijkt haar zo streng mogelijk aan en herhaalt haar vraag. ‘Wat heb je daar?’

Ze wijst naar de bewegende bobbel onder haar trui.

‘Niks.’

‘Janiek! Wat is het? Een ziek konijn, een vieze rat of weer een dode vleermuis?’

‘Ik heb nog nooit een dode vleermuis meegenomen.’

‘Bijna dood dan. Vertel op, wat is het dit keer?’

‘Je mag het alleen zien als je het niet aan papa en mama vertelt.’

‘Dat beloof ik pas als ik het gezien heb. Stel je voor dat je een giftige slang hebt.’

‘Nee, eerst beloven,’ eist Janiek bijna smekend. ‘Er is niks engs aan.’

Bibi wordt steeds nieuwsgieriger. ‘Laat nou maar zien.’

Janiek zucht en haalt een klein, zwart poesje tevoorschijn dat opgerold in haar handen ligt. ‘Ik moest hem wel meenemen, Bibi. Hij is nog maar een paar dagen oud. Moet je kijken, zijn oogjes zitten nog dicht. Is-tie niet lief?’

Bibi aait over de zachte haartjes. Lief is-tie maar het kan niet. ‘Die is veel te jong, Janiek. Zonder moeder gaat hij dood.’

‘Dat is ook het probleem. De moeder wil hem niet.’

‘Hoe kom je eraan?’ Bibi trekt haar jas uit en neemt Janiek mee naar de keuken.

‘Van Lisette gekregen. Hun poes heeft acht kleintjes gekregen en de moederpoes wilde dit kleintje vanaf het begin niet hebben. Lisettes vader zei dat het beter is als het poesje snel dood zou gaan. Volgens mij wilde hij hem door de wc spoelen.’

‘Ben je mal,’ zegt Bibi snel als ze ziet dat bij Janiek de tranen al in de ogen springen. ‘Maar je weet toch dat papa en mama geen huisdieren willen. Je moet blij zijn dat je een konijn mag hebben.’

‘Ja, maar het is wel zielig dat hij in een hokje in de tuin

moet leven. Volgens mij horen konijnen binnen.'

'Volgens mij horen ze buiten in de vrije natuur.'

Janiek zucht weer. Het poesje kruipt lekker tegen haar trui aan.

'Hoe wil je hem eigenlijk melk geven?'

Er verschijnt onmiddellijk een stralende lach op Janieks gezicht. 'Dus ik mag hem houden? Weet je, ik heb hem al een naam gegeven. Mickey. Leuk, hè?'

'Ho-ho,' tempert Bibi haar enthousiasme. 'Ik zeg niet dat je hem mag houden, daarvoor moet je bij papa en mama zijn. En helaas... Ik geef je weinig kans.'

'Mijke zal er heus niet over struikelen. En anders hou ik Mickey wel op mijn kamer, daar komt ze toch niet zo vaak. Best flauw dat we altijd met haar rekening moeten houden. Dit kan niet... dat mag niet... alleen maar omdat ze niet goed ziet. Volgens mij ziet ze meer dan wij denken want als ik snoep laat slingeren, weet ze het altijd te vinden.'

'Je weet best dat Mijke weinig ziet,' neemt Bibi het onmiddellijk voor haar zusje op. 'Het is een wonder dat ze niet helemaal blind is.'

Ze denkt terug aan de tijd dat haar kleine zusje acht weken te vroeg werd geboren. Ze was zo klein en zo kwetsbaar en helemaal toen ze een virus kreeg waardoor ze nu slechtziend is. Maar dat laatste wisten ze pas toen Mijke ging lopen en overal tegenop botste.

Bibi haalt een pak chocolademelk uit de koelkast tevorschijn en schenkt een beker vol. 'Wil je ook?'

Janiek schudt haar hoofd. 'Ik heb al wat gehad.'

Bibi zet haar beker in de magnetron.

'Je hebt nog een uur voordat mama thuiskomt. Wat ga je doen?' Ze wijst naar het poesje op Janieks schoot.

'Naar de dierenarts.'

‘Dat lijkt mij ook het beste,’ is Bibi het met haar eens. ‘Die man snapt heel goed dat zo’n jong beestje niet levensvatbaar is zonder moeder. Een klein prikje en...’

‘Wat!’ Janiek ontploft bijna. ‘Wil jij Mickey vermóórden?’

‘Wat wil jij dan?’

‘Mickey blijft hier,’ zegt Janiek beslist.

‘Ja hoor. En waar moet hij melk vandaan halen? Zonder eten is hij binnen de kortste keren dood. Dat snap je zelf toch ook wel?’

‘Dáárom ga ik ook naar de dierenarts. Volgens Lisette kun je daar een klein flesje krijgen en speciale katten melk.’

‘Krijgen?’ Bibi schudt haar hoofd. ‘Denk maar niet dat zo iets gratis is en waar haal jij het geld vandaan om dat te betalen?’

‘Kan ik van jou wat lenen?’

Bibi verslikt zich bijna in haar warme chocolademelk. ‘Van mij?’ Als er een last heeft van een chronisch geldgebrek is zij het wel.

‘Dan wil Jurjen mij wel helpen. Hoe laat komt hij thuis?’

‘Jurjen? Nog lang niet.’ Ze vertelt er niet bij dat hij wel weer bij Monique zal zijn.

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Je had dat beest nooit mee moeten nemen. Het is vragen om problemen.’

‘Ik wist het wel. Niemand hier in huis houdt van dieren, maar jij bent het ergst van allemaal. Je bent gewoon een dierenhater!’ Janiek springt op en rent naar boven met Mickey in haar armen.